

Arrest

nr. 321 217 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X op 9 oktober 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 16 augustus 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 juni 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2023 werd ingediend door :

M., M. (..) (geen R.R.)

Geboren te (..) op (..)2014

M., A. (..) (R.R. xxxxxxxxx)
Geboren te (..)op (..)2017
M., A. (..) (R.R. xxxxxxxx)
Geboren te (..) op (..)2022
Nationaliteit: Marokko
Adres: (..)

Wettelijk vertegenwoordigd door: F. L. (..) (geen R.R) en M. A. (..) (geen R.R.)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niet over de vereiste identiteits- en verblijfsrechtelijke documenten beschikken om terug te keren naar hun land van herkomst. Echter, betrokkenen tonen dit niet aan. Bovendien leggen betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geldige paspoorten voor, afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen. Zij beschikken dus wel degelijk over de vereiste documenten om terug te keren. Betrokkenen tonen niet aan dat hun ouders zich niet tot het Marokkaanse consulaat of ambassade zouden kunnen richten om via een eenvoudige contactname te informeren naar eventueel uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen wettelijk verblijf hebben of hadden in een ander land van waaruit zij de aanvraag zouden kunnen indienen. Echter, betrokkenen dienen de aanvraag in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post te Marokko. Het feit dat zij geen wettelijk verblijf hebben in een ander land kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij de aanvraag dienen in te dienen in hun land van herkomst, Marokko.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen bindingen meer zouden hebben met hun land van herkomst omdat zij al zeven jaar in België zouden verblijven en dat zij volledig vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen en hun ouders geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Hun ouders verbleven immers ruim 30 jaar voor hun vader en ruim 27 jaar voor hun vader in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien stellen we vast dat hun ouders niet over enig verblijfsrecht in België beschikken maar toch geen deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis. Hierdoor kan redelijkerwijs aangenomen worden dat er in hoofde van hun ouders geen buitengewone omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk maken.

Betrokkenen beroepen zich de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van hun in België opgebouwde privé- en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich niet beroepen op de aanwezigheid van familieleden op het Belgische grondgebied. Hun ouders beschikken niet over verblijfsrecht in België maar maken geen deel uit van huidige aanvraag 9bis. Hierdoor kan redelijkerwijs aangenomen worden dat er in hoofde van hun ouders geen buitengewone omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk maken. De bestaande gezinseenheid kan dan ook volledig behouden blijven. Betrokkenen tonen niet aan dat zij hun gezinsleven, met hun ouders, niet verder kunnen zetten in Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat

betrokkenen ter staving van hun sociale banden twee verklaringen voorleggen (één van de schooldirecteur en één inzake huiswerkbegeleiding). Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Betrokkenen tonen niet aan dat zij hier, buiten hun kerngezin, hechte sociale banden opbouwden. Er worden enkele bewijzen van scholing voorgelegd maar, bijvoorbeeld, geen bewijzen van deelname aan buitenschoolse activiteiten en slechts één verklaring (inzake huiswerkbegeleiding) die specifiek op hun dochter betrekking heeft en één verklaring van de schooldirectie. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het recht op onderwijs is bovendien geen absoluut recht (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Het bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140, RVV, arrest nr. 291152 van 28.06.2023).

Betrokkenen beroepen zich op hun scholing, dat zij hier graag naar school zouden gaan, dat zij bij een terugkeer voor onbepaalde tijd niet meer naar school zouden kunnen gaan, een achterstand zouden oplopen en onderwijsmogelijkheden zouden verliezen. Het feit dat zij hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name tien jaar voor M. (...), zeven jaar voor A. (...) en twee jaar voor A. (...)), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun hoger belang waarbij ze erop wijzen dat zij in België zijn opgegroeid en dat zij België als hun thuisland zouden beschouwen. Hun belangen zouden worden geschaad indien zij tijdelijk dienen terug te keren naar Marokko, land waarmee zij geen enkele band zouden hebben. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met name naar artikel 3, 9, 10 en 28. Zij wijzen er op dat voor de kinderen het Vlaams hun moedertaal zou zijn, dat zij als pure Vlamingen beschouwd dienen te worden en dat het bovendien hun keuze niet was om niet legaal in België te verblijven. In Marokko zouden zij in een vreemde wereld terechtkomen waar zij grote moeilijkheden zouden ondervinden. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking

worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient volledigheidshalve gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Het recht op onderwijs is bovendien geen absoluut recht (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Het bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140, RVV, arrest nr. 291152 van 28.06.2023). Van een schending van artikel 9 is geen sprake daar de kinderen niet gescheiden worden van hun ouders. Geen enkel gezinslid beschikt over verblijfsrecht in België en zij dienen allen terug te keren naar Marokko. Ook het recht op gezinshereniging, zoals voorzien in artikel 10, komt op geen enkele manier in het gedrang door huidige beslissing.

Volledigheidshalve merken we op dat hun kinderen nog zeer jong zijn, namelijk tien jaar, zeven jaar en twee jaar. Op dit leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. Betrokkenen tonen niet aan dat zij hier buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Behalve de verklaring van school en de huiswerkbegeleiding voor M. (...) worden er geen getuigenverklaringen voorgelegd die specifiek betrekking hebben op de kinderen noch worden er bewijzen voorgelegd van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Evenmin maken betrokkenen aannemelijk dat zij in huiselijke sfeer geen Marokkaans (Arabisch) zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat zij niet opgevoed zouden worden in deze taal. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat het administratief dossier geen enkel bewijs van gevolgde taallessen bevat van hun ouders. Het is dan ook niet aannemelijk dat hun ouders het Nederlands dermate beheersen, dat zij hun kinderen in deze taal zouden kunnen opvoeden. Dit houdt tevens in dat de kinderen, minstens, over een degelijke mondelinge kennis van het Marokkaans (Arabisch) beschikken. Gelet op hun nog jonge leeftijd en op hun gedegen (mondelinge) noties van de moedertaal van hun ouders, kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan het onderwijs in het land van herkomst beschikken. De bewering dat zij in Marokko grote moeilijkheden zouden ondervinden, vindt geen ondersteuning in het administratief dossier noch in de voorgelegde stukken. Betrokkene maken niet aannemelijk dat de kinderen psychologische stress, angst en emotionele trauma's zouden ondervinden. Betrokkenen tonen op geen enkele manier aan dat zij in Marokko niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders, en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij in Marokko geen ondersteunend netwerk van schoolvrienden-en leerkrachten kunnen opbouwen. Wat betreft de bewering dat zij momenteel al mentale problemen ervaren bij de hypothese van een terugkeer, dienen we op te merken dit het hier om een loutere bewering gaat, die niet gestaafd wordt met enig begin van bewijs. Wat betreft het feit dat de kinderen geen keuze hebben in de beslissingen van hun ouders, dienen we op te merken dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kinderen, zij hebben de keuze gemaakt om zich samen met hun kinderen te nestelen in illegaal verblijf. Betrokkenen maken aldus niet aannemelijk dat hun hoger belang geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat A. (...) en A. (...) in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Hun ouders hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat hun ouders hen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat hun ouders nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

De verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht, dat zij absoluut geen gevaar vormen voor de veiligheid en openbare orde en dat zij alle wetten zouden respecteren en eerbiedigen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn in de samenleving, dat zij geen overlast zouden vormen, dat zij al sinds 2016 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan zeven jaar in België zouden zijn, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankerung en dat zij twee getuigenverklaringen voorleggen evenals hun schoolfacturen, een bewijs van toekenning van dringende medische hulp door het OCMW en hun medische kaart voor dringende medische hulp) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen zetten een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL:

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel;
- Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in combinatie van artikel 8 van het EVRM m.b.t. de proportionaliteitstoets.

- Theoretische beschouwing

6.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

- Concrete toepassing

7.-

Verzoekers benadrukken dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoekers hebben aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet via de gewone procedure kunnen indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat zij er zich op kunnen beroepen en in de gegeven omstandigheden hun aanvraag in België kunnen indienen.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en het belang van het kind anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Vooreerst stelt verwerende partij ten onrechte in de weigeringsbeslissing het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu zijn verzoekers vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf, de volledig integratie in het Rijk, het feit dat verzoekers minderjarige kinderen zijn en op een Nederlandse school zitten en hier geboren zijn, de sociale bindingen in het Rijk, de ruime vrienden- en kennissenkring geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoekers.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen, quod non, en stelt verder dat:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat A. (...) en A. (...) in België geboren zijn. Echter het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht, niet automatisch recht op enig verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Marokko zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school.

Hoewel de kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Hun ouders hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren.

Er mag dan ook van worden uitgegaan dat hun ouders hen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat hun ouders nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was:

Betrokkenen beroepen zich op hun scholing dat zij hier graag naar school zouden gaan, en dat zij bij een terugkeer niet meer naar school zouden kunnen gaan, een achterstand oplopen en onderwijsmogelijkheden zouden verliezen. Het feit dat zij hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet kan aantonen dat een scholing in het land van herkomst niet kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat alle scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er gelet op de jonge leeftijd van de kinderen (met name 10 jaar voor M. (...), 7 jaar voor A. (...) en twee jaar voor A. (...)) redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens notie hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken. Dit element kan dan ook niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid.”

Dat bij lezing van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing verzoekers niet kunnen afleiden waarom het gegeven waarom de geboorte in België, het opgroeien in België, het naar school gaan in België enz... geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu het niet hun keuze is en was geweest om in België geboren te worden en op te groeien....

Dat de geboorte in België, het opgroeien, het naar school gaan etc. op zich al buitengewone omstandigheden zijn.

Verder probeert verwerende partij de schuld in de voeten van de ouders te schuiven door te stellen dat ze zelf de keuze hebben gemaakt om zich samen met hun kinderen te nestelen in illegaal verblijf.

Dat de motiveringen in de bestreden beslissing die de schuld en verantwoordelijkheid toewezen aan de ouders is allesbehalve ernstig en buitenproportioneel zodat de materiële motiveringsplicht in die zin geschonden is.

Dat verzoekers wel degelijk aannemelijk hebben gemaakt dat het hoger belang geschaad zal worden door een “tijdelijke terugkeer” naar Marokko.

Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet, nu de Raad zal vaststellen in deze uitzonderlijke zaak dat de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden door de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

Doch dit neemt niet weg dat verwerende partij hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze mag te werk gaan, en niet mag nalaten in concreto te onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs van de minderjarige kinderen de facto mogelijk is in haar land van oorsprong indien de kinderen gedurende heel hun leven enkel het Belgisch onderwijs hebben gekend. Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of

de aanwezigheid van een schoolplichtig kind een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Dat verwerende partij niet betwist dat zowel A. als A. (...) hier geboren zijn en reeds hun hele leven hun belangen in het Rijk hebben gevestigd, doch stelt zij onterecht dat zij gelet op hun jonge leeftijd over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om de taal te leren.

Dat verwerende partij helemaal geen rekening houdt met het gegeven dat zowel tweede als derde verzoeker gelet op de jonge leeftijd de nodige structuren nodig hebben en een terugkeer naar het land van herkomst een drastische verandering met zich zal meebrengen. Dat een drastische verandering zowel een impact zal hebben op de mentale toestand als op de ontwikkeling van de kinderen.

Ten onrechte stelt verwerende partij dienaangaande dat de bewijslast vergt dat verzoekers dienen aan te tonen dat het voortzetten van het onderwijs in Marokko onmogelijk is.

Meer nog, verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat de kinderen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan als zij een verblijfsmachtiging moet indienen in het herkomstland. Dat verzoekers hun studies hierdoor in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren.

Samenvattend werd op 16 december 2022 door Uw Raad in arrestnummer 282 079 gekend onder het rolnummer 279 145 op pagina 8 in een gelijkaardig geval het volgende geoordeeld:

“De Raad kan samen met de verzoekende partijen slechts vaststellen dat de verwerende partij bij de beoordeling of de scholing van de kinderen van de verzoekende partijen kan aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid in gebreke is gebleven om rekening te houden met de aangevoerde omstandigheid dat een tijdelijke verwijdering voor gevolg heeft dat de studies niet meer kunnen worden verdergezet. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het door de eerste verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde element dat de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren.

De eerste bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden en is niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat; met het feit dat de kinderen in België school lopen rekening heeft gehouden en dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat het bestuur beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst er in dit verband opnieuw op dat de eerste verzoekende partij in haar aanvraag niet enkel wees op het schoollopen in België doch ook heeft aangevoerd dat wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst dit zou betekenen dat A. en Y. voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

Verzoekers hebben aangetoond en bewezen dat zowel tweede als derde verzoeker bij een terugkeer naar herkomstland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Dat de bestreden beslissing verder nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen dat zij bij een eventuele terugkeer een schoolachterstand zou creëren niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden.

Verder hebben verzoekers aangetoond dat zij nooit onderwijs hebben verkregen in Marokko en het land van herkomst voor hen onbekend is, wat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij.

Verwerende partij tracht verder met een standaardmotivering te motiveren dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of geen gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben en dat het voor hun studies tijdelijk zou kunnen aansluiten bij het onderwijs in een Marokkaanse school in afwachting van de procedure.

Dat het helemaal niet in het belang is van de kinderen om terug naar het land van herkomst te gaan.

Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden.

Als verzoekers dienen terug te keren naar het land van herkomst dienen zij lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten. Daarnaast beheersen verzoekers de Arabische taal helemaal niet en gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat verzoekers scholing kunnen verkrijgen in Marokko, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Het is onredelijk om te stellen van verwerende partij dat verzoekers door het loutere feit dat zij de Marokkaanse nationaliteit hebben, die taal ook beheersen om in een onderwijssysteem te kunnen aansluiten in Marokko.

Verzoekers merken terecht op dat het algemeen gekend is dat de Arabisch taal een volkomen ander taal is dan het Nederlands. Het is algemeen gekend dat enig vergelijk tussen beide talen niet bestaand is.

Verwerende partij houdt op geen enkel ogenblik rekening met het feit dat de minderjarige kinderen in een vreemde wereld zouden terechtkomen als zij terug naar het land van herkomst dienen te gaan, waarin zij grote moeilijkheden zullen ondervinden om zijnde als kinderen zich te adapteren.

Dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State het volgende blijkt:

Het kan niet in om het even welke situatie worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791)."

Dit wordt overigens bevestigd door een gelijkaardig arrest van Uw Raad (zie RvV nr. 181 193).

Bijgevolg gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat de verzoekers via hun beide ouders een band hebben met Marokko nu zij de Marokkaanse nationaliteit hebben en in Marokko geboren zijn.

Het feit dat de ouders van de kinderen de Marokkaanse nationaliteit hebben, impliceert niet dat men ervan kan uitgaan dat zij de "Marokkaanse" taal en cultuur zijn bijgebracht.

Dat uit de vaste rechtspraak van Uw Raad het volgende blijkt (RvV 10 september 2021, nr. 260.518):

"het feit dat scholing in Kosovo kan verkregen worden of dat de kinderen tot op zekere hoogte de moedertaal en Kosovaarse cultuur mogelijks werden bijgebracht, weinig relevant is voor M.E. die reeds zijn gehele lagere school en middelbaar tot in het vijfde jaar in België heeft afgelegd. Dat hij de eerste zeven jaar in Kosovo heeft geleefd en mogelijks ook thuis met zijn ouders de moedertaal spreekt, neemt niet weg dat hij in België heeft leren lezen en schrijven en dit van in den beginne tot in het vijfde middelbaar. De gemachtigde heeft inderdaad met de situatie zoals die thans voorligt, zijnde het feit dat het na zoveel jaren onderwijs in België aannemelijk is dat M.E. de moedertaal niet (afdoende) kan lezen en schrijven, niet afdoende rekening gehouden bij de beoordeling of het voor hem bijzonder moeilijk is om voor het indienen van de aanvraag "tijdelijk" aan te sluiten in het vijfde middelbaar in Kosovo. Ten overvloed stipt de Raad aan dat het "Kosovaars", waar de gemachtigde het over heeft, niet bestaat en niet de officiële taal is in Kosovo.

Door de redenering in de bestreden beslissing, blijkt in geen geval dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van M.E. en dat hij zich op afdoende wijze de vraag heeft gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, hierbij rekening houdend met de leeftijd en de vraag of M.E. zich nog aan een verschillende en andere omgeving kan aanpassen, zoals vereist door de RvV aangehaalde rechtspraak van het Hof.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven van M.E. en zijn hoger belang, en van het redelijkheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aangenomen."

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Bijgevolg stellen verzoeksters vast dat met het belang van het minderjarig kind onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing nu verwerende partij op geen enkel ogenblik hiermee rekening heeft gehouden.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoeksters voorgelegde elementen geen rekening kan mee worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoekers niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Door geen rekening te houden met deze feiten, schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Dat dit middel derhalve gegrond is.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

"Wat betreft het feit dat de kinderen geen keuze hebben in de beslissing van de ouders, dienen we op te merken dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kinderen. Zij hebben de keuze gemaakt om hun samen met hun kinderen te nestelen in illegaal verblijf. Betrokkenen maken aldus niet aannemelijk dat hun hoger belang geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko."

Dat verwerende partij stelt dat het de verantwoordelijkheid is van de ouders die zich in illegaal verblijf bevonden, waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurige verblijf van haar kinderen. Blijkbaar vergeet verwerende partij dat het artikel 9bis Vw. net in het leven geroepen werd voor onder andere diegene

die verschillende jaren in de illegaliteit hebben verbleven en hun verblijf net op basis van het voormeld artikel wensen te regulariseren...

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vw. om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

Door dergelijke motieven, waarbij vreemdelingen reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied zou verblijven, als uitgangspunt te nemen, miskent verwerende partij de beginselen van een algemeen behoorlijk bestuur. Dit is allesbehalve op redelijke wijze gesteund nu de elementen die wijzen op langdurig verblijf, integratie, de lokale verankering, onderwijs van de minderjarige, worden verworpen omdat verzoekers en hun ouders zich aldus zouden hebben genesteld in illegaal verblijf...

In casu hebben verzoekers op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoekers om zich terug te begeven naar hun herkomstland.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing stellen verzoekers vast dat verwerende partij niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoekers in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

In casu gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat zowel de ouders als verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf.

Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermog voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Daarnaast blijkt uit de loutere stelling dat verzoekers zelf verantwoordelijk zouden zijn voor hun lange, illegale verblijf nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of verzoekers door toedoen van hun langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Dat verwerende partij blijkbaar vergeet dat verzoekers schoolgaande minderjarige kinderen zijn en bij een eventuele terugkeer de kinderen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan.

Deze overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verwerende partij bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

10.-

Verwerende partij heeft eveneens het volgende gesteld:

“Betrokkene beroepen zich op het feit dat zij geen bindingen meer zouden hebben met hun land van herkomst omdat zij al 7 jaar in België zouden verblijven en dat zij volledig vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst. Betrokkene maken dit niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene en hun ouders geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Hun ouders verbleven immers 30 jaar voor hun vader en ruim 27 jaar voor hun vader in Marokko en hun verblijf in België kunnen bijgevolg geenszins worden vergeleken met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RvV arrest 221362 van 05.06.2020).”

Verzoekers wensen tevens op te merken dat verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstellingen daar waar zij stelt dat het onwaarschijnlijk zou lijken dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst...

Dergelijke motieven zijn foutief en kunnen de beslissing geenszins dragen. Het feit dat verwerende partij zich steunt op hypothesen, maakt op zich reeds een schending uit van de motiveringsplicht in haar hoofdte. Minstens kon zij tijdens het onderzoek de vraag stellen aan verzoekster of zij al dan niet familie, dan wel vrienden heeft in Marokko alwaar zij terecht zouden kunnen. Dit heeft verwerende partij echter in casu niet gedaan...

Verder verwijst verwerende partij in haar bestreden beslissing dat het langdurig verblijf van verzoekers geenszins kan vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verwerende partij gaat hiermee echter zeer kort door de bocht.

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing alleszins niet betwist dat eerste verzoekers jaren onafgebroken in België hebben verbleven, vergeet zij en beseft zij aldus niet dat deze jaren zwaarder doorwegen.

Te meer, het netwerk en de sociale banden van verzoekers zich in het Rijk bevinden en geenszins in het land van herkomst. Er kan van verzoekers niet worden verwacht dat zij alsnog banden/contacten/netwerk hebben in het land van herkomst nu zij hun leven alhier hebben gebouwd en alhier school lopen.

Zeker de twee minderjarige kinderen, dewelke hier geboren zijn en absoluut geen banden hebben met het land van herkomst maar enkel sociale banden in het Rijk. Dergelijke stelling van verwerende partij is dan ook niet ernstig. Enige proportionaliteitstoets is niet te vinden in de motieven van verwerende partij. Minstens diende verwerende partij een belangenafweging in die zin te doen, hetgeen in casu niet is gebeurd, waardoor de beslissing bijgevolg gebrekkig werd gemotiveerd.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

11.-

Verzoekers dienden een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen, alsook op basis van de duurzame lokale verankerung.

Verwerende partij heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd nu zij de regularisatieaanvraag van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard op grond van de stelling dat er namens verzoekers geen buitengewone omstandigheden (langdurig verblijf/binding /sociaal netwerk...) kunnen aanvaard worden, hoewel verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond.

Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet. De door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden werden dan ook door de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beoordeeld.

Dat verwerende partij heeft nagelaten enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoekers voorgelegde elementen geen rekening kan worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoeksters niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Dat dit middel derhalve gegrond is."

2.2. Verzoekende partijen zetten een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"TWEEDE MIDDEL

- Schending van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.
- Schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag in combinatie met artikel 22 van de grondwet;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

12.- Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

"De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij "een korte tijd" duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag zal nemen vooraleer verzoekers een antwoord zullen ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoekers om, gelet op hun financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zouden zij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Dat verzoekers opgebouwde contacten in het Rijk en integratie een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten — hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing i.v.m. een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Het is dus niet aan verzoekers om al bij hun verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980, aan te tonen op welke wijze de Overheid, in casu de gemachtigde van de Minister, het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren.

Verzoekers kunnen immers niet vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden door de gemachtigde.

Deze positieve verplichting, om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, ligt bij de Overheid, de gemachtigde van de Minister, telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken ...

De andere overwegingen van verwerende partij, met name "dat de minderjarige kinderen alhier naar school gaan kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet elders kan verkregen worden" zijn niet ter zake dienend.

Bij de beoordeling van de door verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, kan hic en nunc, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoeien.

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Dat verwerende partij niet betwist dat er een afweging moet worden gemaakt tussen iemands privé- en gezinsleven om de aanvraag in te dienen bij de Belgische consulaire post in het land van herkomst.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

Dat de door de verwerende partij belangenweging niet afdoende is gemotiveerd en bovendien niet draagkrachtig nu dergelijke motieven de principes en de bescherming van artikel 8 van het EVRM volledig wordt uitgehold zodat in casu een dergelijke motivering artikel 8 van het EVRM niet meer kan worden toegepast.

Dergelijke motivering berusten volgens verzoekers op hypothetische veronderstellingen. De werkelijkheid doet zich anders voor.

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst; mn de strikte naleving van de immigratiewetgeving.

Deze afweging, werd door de gemachtigde van de minister niet gemaakt; hij heeft dan ook niet gemotiveerd, minstens onvoldoende, waarom in casu de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten; mn de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat verwerende partij artikel 8 EVRM schendt als verzoekers voor een korte periode terug naar het land van herkomst dienen te gaan om een visum aan te vragen bij de diplomatieke of consulaire post.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

Daarnaast stelt verwerende partij het volgende:

“Betrokkenen tonen niet aan dat zij hier buiten hun kerngezin, hechte sociale banden opbouwen. Er worden enkele bewijzen van scholing voorgelegd, maar geen bewijzen van deelname aan buitenschoolse activiteiten, en slechts één verklaring die specifiek op hun dochter betrekking heeft en één verklaring van de schooldirectie”

Dergelijke motivering van verwerende partij tart dan alle verbeelding.

Het feit dat M. (...) het overgrote deel van haar leven in België heeft doorgebracht, en A. (...) en A. (...) zelfs al hun hele leven in België verblijven is het vanzelfsprekend dat de kinderen sterker verweven zijn met België dan met hun land van herkomst, aangezien zoveel jaren onderwijs in een land per definitie al sterke sociale banden met zich meebrengt.

Dat de kinderen regelmatige studenten zijn met een stabiele schoolloopbaan en dat zij sedert 2016 in België wonen, wordt door verwerende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoekers de afgelopen jaren het centrum van hun belangen in het Rijk hebben gevestigd en zich op een uitstekende wijze hebben geïntegreerd in de samenleving. Zij hebben op school en daarbuiten vrienden gemaakt en aangezien zij als kleine kinderen naar België zijn gekomen, en zelfs hier geboren zijn hebben zij zowel de Belgische taal als de Belgische identiteit geëigend.

Verwerende partij houdt op geen enkel ogenblik rekening met het feit dat de kinderen in een vreemde wereld zouden terechtkomen als zij terug naar het land van herkomst dienen te gaan, waarin zij grote moeilijkheden zullen ondervinden om zijnde als kinderen zich te adapteren in de maatschappij. Dat er geen buitenschoolse activiteiten voorliggen, is ondergeschikt aan het doorlopen van een zeer schoolperiode in een land.

Dat het helemaal niet in het belang is van het kind om terug naar het land van herkomst te gaan. Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden.

Als verzoekers dienen terug te keren naar het land van herkomst dienen zij lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten. Daarnaast beheersen de kinderen het Arabische schrift helemaal niet en gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat de kinderen zich kunnen aansluiten bij een middelbaar onderwijs in Marokko, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Wanneer het kind naar het land van herkomst gerepatriëerd zou worden, maakt dit eveneens een manifeste inbreuk uit van het artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag, dewelke het belang van het kind waarborgt.

Het is uiteraard in het belang van het kind dat zij wettig kan verblijven in België. Bovendien is het ook haar keuze/beslissing niet geweest om niet legaal in het Rijk te leven.

De omstandigheden waarin zij zich thans bevindt, heeft zich buiten haar wil voorgedaan.

Dat de weigeringsbeslissing in strijd is met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, alsook een schending impliceert van de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.

Verder blijkt uit het tal van voorliggende stukken dat verzoekers te nauw verbonden zijn met hun gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op hun privéleven. Zij zijn te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij delen de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoeksters en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeksters.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerder toont niet aan dat zij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds hun langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hun opgebouwde leven en anderzijds hun 12 jaar aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dienen verzoeksters terug van nul te beginnen.

Verwerende partij gaat dan ook zeer kort door de bocht door te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten. De tijdelijke terugkeer zal voor verzoeksters enorm nadelige effecten met zich meebrengen voor hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeksters die op dit moment een privéleven hebben in het Rijk, moeten bij een tijdelijke terugkeer al hun belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Het middel is gegrond.”

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op de door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem

evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Waar verzoekende partijen de subjectieve overtuiging zijn toegedaan dat de door hen aangehaalde elementen hen wel degelijk verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, wijst de Raad erop dat het hen toekomt de gegeven motivering met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij met een louter subjectieve overtuiging nalaten te doen.

2.9. Anders dan wat verzoekende partijen voorhouden, blijkt wel degelijk uit de gegeven motivering waarom de geboorte in België, het opgroeien in België en het schoollopen in België van de kinderen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing in essentie op dat het gegeven dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn een terugkeer naar het herkomstland niet bijzonder moeilijk maakt, dat de kinderen via hun ouders nog steeds een band hebben met Marokko waarbij mag aangenomen worden dat zij via hun ouders ook tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal hebben meegekregen, dat de kinderen gelet op hun leeftijd nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken, dat niet blijkt dat de kinderen niet in Marokko naar school zouden kunnen gaan en dat niet blijkt dat de banden die in België zijn opgebouwd van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Met hun betoog dat het niet de keuze was van de kinderen om in België geboren te worden en in België op te groeien en waar zij kritiek uiten op de motivering in de bestreden beslissing dat *“de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”* en dat: *“Wat betreft het feit dat de kinderen geen keuze hebben in de beslissing van de ouders, dienen we op te merken dat het de ouders zijn die de primaire verantwoordelijkheid dragen voor het welzijn van hun kinderen. Zij hebben de keuze gemaakt om hun samen met hun kinderen te nestelen in illegaal verblijf”* gaan zij geheel voorbij aan *supra* opgesomde motivering met betrekking tot de geboorte, het verblijf en de scholing van de kinderen in België. Verzoekende partij tonen geenszins op concrete wijze aan waarom deze motivering kennelijk onredelijk of foutief is. Zij maken niet aannemelijk waarom het gegeven dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn hen zou verhinderen terug te keren naar het land van herkomst, land waarvan het ganse gezin de nationaliteit heeft, en alwaar de kinderen, die op het moment van het treffen van de bestreden beslissing nog maar respectievelijk tien, zeven en twee jaar zijn en aldus nog over voldoende aanpassingsvermogen en taalgevoeligheid beschikken, eveneens naar school kunnen gaan (cf. EHRM 8 maart 2016 *I.A.A. e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr.

27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*). Het argument dat de kinderen nooit naar school zijn gegaan in Marokko doet aan voorgaande geen afbreuk. Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat de kinderen hun scholing niet verder kunnen zetten in het herkomstland. Verzoekende partijen blijven steken in een niet-geconcretiseerd en subjectief betoog dat *“de kinderen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan (...) (d)at (...) hun studies hierdoor in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren.”* hetgeen geenszins vermag afbreuk te doen aan de gegeven motivering. Hun kritiek voorts op de vaststelling dat de scholing plaats heeft gevonden tijdens een illegaal verblijf, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Er kan ook niet blijken dat de verwerende partij op stereotiepe wijze redeneert of het argument met betrekking tot het schoolgaan van de kinderen enkel heeft afgewezen op de grond dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is.

Zoals de verwerende partij verder heeft gemotiveerd zijn, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, de ouders de belangrijkste zorgfiguren en worden de kinderen niet gescheiden van de ouders. Buiten het kerngezin kan niet blijken dat de kinderen dermate hechte banden in België opbouwden noch kan blijken dat in de huiselijke sfeer geen Marokkaans (Arabisch) wordt gesproken en dat de kinderen niet in deze taal worden opgevoed. Verzoekende partijen, die niet betwisten dat het niet aannemelijk is dat zij het Nederlands dermate beheersen dat zij thuis de kinderen in deze taal zouden opvoeden, doen met hun bloot betoog dat de kinderen de Marokkaanse (Arabisch) taal helemaal niet beheersen, geen afbreuk aan de vaststelling dat de kinderen minstens gedegen (mondelinge) noties hebben van de Marokkaanse (Arabisch) taal en zij nog over voldoende aanpassingsvermogen en taalgevoeligheid beschikken om aan te sluiten op een Marokkaanse school en omgeving. Dit alles nog temeer de ouders geboren en getogen zijn in Marokko en het aldus geenszins kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Marokko en aldus ook de Marokkaanse cultuur hen niet vreemd is. Gelet op al deze vaststellingen kan niet blijken dat de kinderen bij een terugkeer naar Marokko grote moeilijkheden zouden ondervinden noch dat zij psychologische stress, angst en emotionele trauma's zouden ondervinden. De verwerende partij vervolgt: *“Betrokkenen tonen op geen enkele manier aan dat zij in Marokko niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders, en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij in Marokko geen ondersteunend netwerk van schoolvrienden-en leerkrachten kunnen opbouwen. Wat betreft de bewering dat zij momenteel al mentale problemen ervaren bij de hypothese van een terugkeer, dienen we op te merken dit het hier om een loutere bewering gaat, die niet gestaafd wordt met enig begin van bewijs. (...). Betrokkenen maken aldus niet aannemelijk dat hun hoger belang geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko.”* Zoals aldus duidelijk blijkt uit de motivering, heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat het in het hoger belang is van de kinderen dat zij niet gescheiden worden van de ouders die de voornaamste zorgdragers zijn en vastgesteld dat zij in Marokko in een veilige en stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders en hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Met hun betoog dat de kinderen structuur nodig hebben en een terugkeer naar het herkomstland een drastische verandering teweeg zal brengen, tonen verzoekende partijen geenszins aan dat het hoger belang van hun kinderen geschaad wordt.

De Raad benadrukt dat het hoger belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Zoals de verwerende partij gemotiveerd heeft hebben de ouders van verzoekende partijen geen verblijfsrecht en houdt de bestreden beslissing geen verbreking van de gezinseenheid in. Uit niks blijkt dat het kerngezin niet kan terugkeren naar Marokko om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Wat betreft het welzijn van de minderjarige kinderen heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd, zoals al gebleken is uit de bespreking hoger. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Marokko het welzijn van de kinderen in het gedrang zal brengen. Verzoekende partijen beperken zich immers tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat de kinderen in België naar school gaan en dat zij geen banden meer hebben met Marokko. Het schoolgaan en het doorbrengen van een deel van de kindertijd in België en het feit dat de jongste kinderen in België geboren zijn worden in wezen niet ontkend door de verwerende partij. De verwerende partij heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van de kinderen, waaronder het schoolgaan en hun welzijn, het bijzonder moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen *“troefkaart”* kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland)”*

De Raad wijst verder nog op het arrest van het EHRM van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*. De gebruikelijke banden die verzoekende partijen met België hebben ontwikkeld vormen

geen zodanige bijzondere omstandigheid dat op grond daarvan uit het recht op het respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan, minstens toe te laten dat ze hun aanvraag om verblijfsmachtiging alhier kunnen indienen. Uit niets blijkt een zodanig negatief effect van een terugkeer op de kinderen, dat hun belang om in België te blijven zwaarder zou moeten wegen dan het algemeen belang dat bestaat uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering. Zoals overwogen en waarvan het tegendeel niet is aangetoond, kunnen de kinderen hun scholing verder zetten in Marokko daarbij omringd door hun ouders en ruimer familiaal netwerk in een reguliere verblijfssituatie.

De Raad benadrukt daarbij nog dat de verwerende partij zich geenszins beperkt heeft tot de vaststelling dat de ouders de belangen van de kinderen schaden door zich te nestelen in illegaal verblijf, maar verder gemotiveerd heeft en nagegaan is wat de gevolgen zijn voor de kinderen bij een terugkeer naar het herkomstland. Nu de verwerende partij daarbij terecht vaststelde dat de eenheid van gezin niet verbroken wordt, de kinderen nog van een leeftijd zijn waarbij mag uitgegaan worden van een afdoende aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid en de scholing ook in het herkomstland kan verkregen worden alwaar de kinderen in een stabiele leefomgeving terechtkomen, heeft zij wel degelijk het hoger belang van de kinderen in rekening genomen bij een terugkeer naar het herkomstland.

De uitgebreide theoretische beschouwingen van verzoekende partijen over het belang van het kind kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling. Hetzelfde kan gezegd worden over de subjectieve overtuiging dat de bestreden beslissing wel degelijk schade toebrengt aan het hoger belang van de kinderen.

2.10. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad om hun standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat er in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak en dat bovendien ook niet blijkt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die onderhavige zaak kenmerken.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.11.1. Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.11.2. Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Tussen partners alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt de gezinsband verondersteld. *In casu* stelt de Raad vast dat het kerngezin in kwestie de verzoekende partijen en hun drie minderjarige kinderen betreft. Wat dit kerngezin betreft, maakt de bestreden beslissing geen schending van het gezinsleven uit. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, geldt immers voor het ganse gezin zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid.

2.11.3. Waar verzoekende partijen wijzen op het hoger belang van hun kinderen, benadrukt de Raad dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin, *quod in casu.*, en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Zoals uit de bespreking *supra* is gebleken heeft de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing oog gehad voor het hoger belang van de kinderen. Zo wordt gemotiveerd dat de kinderen niet van de ouders gescheiden worden, dat de kinderen via hun ouders nog een band hebben met Marokko en mag aangenomen worden dat zij ook noties van de Marokkaanse (Arabisch) taal via hun ouders hebben meegekregen, dat er geen concrete elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij in België dermate (sociale) banden hebben die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, dat de kinderen nog van een leeftijd zijn dat zij beschikken over een afdoende aanpassingsvermogen en taalgevoeligheid en dat zij ook in Marokko naar school kunnen alwaar zij in een stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders en opgenomen in het ruimer familiaal kader kunnen opgroeien.

Verzoekende partijen, die afkomstig zijn uit Marokko en waarbij het ganse gezin de Marokkaanse nationaliteit heeft, kunnen, samen met de vaststelling dat de ouders het overgrote deel van hun leven in Marokko hebben doorgebracht, geenszins gevolgd worden als zouden hun kinderen omwille van dit verblijf geen band meer hebben met Marokko en daardoor hun scholing aldaar niet verderzetten. Het loutere feit dat de jongste kinderen in België geboren zijn doet aan voorgaande geen afbreuk. Nu niet aangenomen kan worden dat de kinderen niet in Marokko naar school zouden kunnen, kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden als zou een tijdelijke terugkeer een onderbreking van hun scholing inhouden.

Door te blijven hameren op het feit dat de jongste kinderen in België geboren zijn, dat zij hier al enkele jaren verblijven en dat de kinderen hier naar school gaan, tonen verzoekende partijen, gelet op de feitelijkeheden die hun zaak kenmerken, geen afbreuk aan de gegeven motivering.

Daargelaten de vaststelling dat de bepalingen van het Verdrag inzake de rechten van het kind geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen, zodat aan deze bepalingen directe werking moet worden ontzegd en verzoekende partijen daarom de rechtstreekse schending van de door hen in het verzoekschrift geciteerde artikelen van het Verdrag inzake de rechten van het kind niet dienstig kunnen inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554), en dat ook artikel 22*bis* van de Grondwet op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan zodat bij gebrek aan directe werking verzoekende partijen zich evenmin rechtstreeks op deze bepaling kunnen beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630), dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat een schending van het hoger belang van de kinderen, gelet op de bespreking hoger, niet wordt aangetoond.

2.11.4. Wat betreft het privéleven, voeren verzoekende partijen aan dat zij al sinds 2016 in België wonen, dat hun netwerk en sociale banden zich in België bevinden en dat van hen niet verwacht kan worden dat zij nog banden zouden hebben in Marokko, dat hun kinderen in België schoollopen en zeker de twee jongste kinderen geen banden hebben met Marokko en dat de kinderen sterker verweven zijn met België.

2.11.5. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd.

Dit blijkt *in casu* niet. Nergens uit de door de verzoekende partijen aan de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat zij in België diepgaande banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Zoals niet betwist waren de ouders reeds respectievelijk 30 en 27 jaar oud bij hun komst naar België. Verwerende partij motiveert geenszins kennelijk onredelijk dat het erg onwaarschijnlijk is dat de ouders geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij geboren en getogen zijn en verschillende decennia verbleven hebben. Anders dan wat verzoekende partijen voorhouden, betreft het hier wel degelijk een redelijke aanname op grond van de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partijen kenmerken. Er kan niet blijken dat de banden die zij

hebben opgebouwd met België gedurende hun illegaal verblijf van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. Verder zijn de kinderen nog jong en beschikken zij nog over voldoende aanpassingsvermogen en taalgevoeligheid om in Marokko aansluiting te vinden bij het schoolsysteem. Ook aangaande de kinderen kan niet blijken dat zij in België al dermate hechte banden hebben opgebouwd dat een terugkeer naar het herkomstland disproportioneel zou zijn. De subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat dit wel zo is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat de kinderen hechte interpersoonlijke banden hebben in België waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De beoordeling door de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoekende partijen gewag kunnen maken van persoonlijke banden met de Belgische samenleving die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Voorts heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Het loutere feit evenwel dat verzoekende partijen inspanningen hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen waren zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zoals reeds aangehaald zijn de ouders naar België gekomen op respectievelijk 30 en 27-jarige leeftijd en hebben zij aldus het grootste deel van hun leven in het herkomstland doorgebracht. Er kan gelet daarop aangenomen worden dat zij aldaar nog over een familiaal

en/of sociaal netwerk beschikken, waarop zij indien nodig kunnen terugvallen. Voorts blijkt niet dat de banden die zij hebben met België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven gebonden zijn aan België derwijze dat dit een terugkeer naar het herkomstland met het oog op het indienen van de aanvraag aldaar verhinderen. Verder kan, zoals de verwerende partij eveneens motiveert, aangenomen worden dat de kinderen, die geboren zijn in 2014, 2017 en 2022, via hun ouders nog een band hebben met het herkomstland. Het is, gelet op de gegevens in deze zaak, niet aannemelijk dat het voor de kinderen moeilijk zou zijn om zich aan te passen aan een school in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat de moedertaal van de ouders de Marokkaanse taal is gelet op het feit dat zij geboren en getogen zijn in Marokko en aldaar het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht. Er kan aldus aangenomen worden dat verzoekende partijen met hun kinderen de moedertaal spreken thuis of minstens toch de beginselen daarvan hebben bijgebracht. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen kan ook niet blijken dat het uiterst moeilijk zou zijn om zich te vestigen in het herkomstland (cf. EHRM 8 maart 2016 I.A.A. e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*). Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat de kinderen geen enkele notie hebben van de moedertaal waardoor zij niet meer zouden kunnen aansluiten bij het onderwijs in het herkomstland. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat hun kinderen in Marokko niet naar school zouden kunnen of dat hun schoolloopbaan door een terugkeer geschaad wordt. De Raad stelt samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat de kinderen nog jong genoeg zijn om zich aan te passen aan een nieuwe schoolomgeving en om de moedertaal (verder) onder de knie te Een terugkeer naar het herkomstland gaat niet in tegen het hoger belang van de kinderen. Naast de vaststelling dat het gelet op de nog jeugdige leeftijd van de kinderen de ouders hun voornaamste zorgfiguren zijn en – gelet op hun leeftijd en de summiere stavingsstukken – niet blijkt dat zij dermate intense banden met de Belgische samenleving hebben opgebouwd, blijkt dat de gezinseenheid behouden blijft en komen ze terecht in een regelmatige leefomgeving met inbegrip van een ruimer familiaal netwerk, in tegenstelling tot het verblijf in België dat illegaal is en bijgevolg bezwaarlijk als stabiel kan worden beschouwd. Verzoekende partijen maken gelet op de gegeven context geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van de kinderen zou schaden.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij geen correcte belangenafweging heeft doorgevoerd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekende partijen weliswaar aangeven het niet eens te zijn met de verwerende partij, doch niet *in concreto* aantonen dat diens standpunt niet correct of kennelijk onredelijk is.

2.12. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.13. Waar verzoekende partijen nog betogen dat “(h)et louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet” maken zij daarmee niet aannemelijk dat de verwerende partij de door hen aangehaalde elementen niet terdege heeft onderzocht om na te gaan of deze elementen een terugkeer naar het herkomstland verhinderen of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat er geen elementen voorliggen die een terugkeer verhinderen. De Raad wijst er daarbij op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele “methode” of “werkwijze” voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.14. Anders dan wat verzoekende partijen ook voorhouden, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de motivering dat: “De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn in de samenleving, dat zij geen overlast zouden vormen, dat zij al sinds 2016 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan zeven jaar in België zouden zijn, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en dat zij twee getuigenverklaringen voorleggen evenals hun schoolfacturen, een bewijs van toekenning van dringende medische hulp door het OCMW en hun medische kaart voor dringende medische hulp) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” maar is zij nagegaan of er elementen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. De verwerende partij heeft evenwel op goede gronden vastgesteld dat de aangehaalde elementen met betrekking tot het verblijf en de kinderen niet van die orde zijn dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel zou zijn. Door te blijven hameren op hun verblijf en integratie in België slagen de verzoekende partijen er niet in om afbreuk te doen aan de bevinding van de verwerende partij dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het herkomstland. De verdere stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone

omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zoals blijkt uit de bespreking *supra* hebben de verzoekende partijen geenszins aannemelijk gemaakt waarom hun verblijf in België en de daaruit voortvloeiende banden, die de gebruikelijke banden niet overstijgen, hen wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.15. De Raad wijst er verder op dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Het is geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn of nog, hoelang de tijdelijke terugkeer zal duren. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen - als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partijen beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen. Het loutere feit dat verzoekende partijen al enige jaren illegaal in België verblijven, zij tijdens hun illegaal verblijf in België hun gezinsleven hebben uitgebreid en zij jonge kinderen hebben die in België naar school gaan maakt niet dat de verwerende partij niet zou vermogen te oordelen dat dit niet verhindert dat verzoekende partijen naar het herkomstland terugkeren om daar de aanvraag in te dienen en dat zij, indien zij voldoen aan de wettelijke bepalingen, kunnen terugkeren naar België. De verwerende partij heeft duidelijk nagegaan of de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel maken, hetgeen evenwel niet het geval is.

2.16. Verzoekende partijen betogen thans wel dat gelet op hun financiële situatie zij niet bij machte zijn om gedurende de behandeling van de aanvraag in het herkomstland een verblijfplaats te bekostigen, doch de Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen dergelijk argument niet hebben aangehaald in hun aanvraag als reden waarom zij de aanvraag niet in het land van herkomst kunnen indienen. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bij hun aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens hen de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven om aldaar hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aangaande het argument dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, gemotiveerd heeft dat, gelet op het feit dat de ouders in Marokko geboren en getogen zijn, het onwaarschijnlijk is dat zij aldaar geen (familiaal) netwerk meer zouden hebben waarbij zij zouden kunnen verblijven indien nodig. Zoals *supra* besproken weerleggen verzoekende partijen de motivering inzake het bestaan van banden met het herkomstland niet.

2.17. Verzoekende partijen maken een schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftieng door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER